

chod předků nepřísluší tudíž, jestliže uchazeč o důchod má ještě děti, které jsou podle zákona povinny v případě nouze jej živiti a které podle svých majetkových a výdělečných poměrů jsou s to tuto alimentární povinnost plniti (§ 154 vš. obč. zák.). Okolnost, že výživa předka je zabezpečena tím, že předek má více dětí, které jsou povinny poskytnouti mu výživu podle všeob. obč. zákona, sama o sobě však neprokazuje zabezpečení výživy předka. Rozhodujícím je, zdali děti jsou podle svých individuálních poměrů hmotných také skutečně s to, aby předku (matce) poskytovaly potřebnou výživu. (Nález Nejv. správ. soudu z 8. června 1926, č. 12.104/26.)

K § 12 zák. čl. XIX, 1907. O závazcích hlavního podnikatele vůči okresním, dělníky pojišťujícím pokladnám jedná jediné § 21 uh. min. nařízení ze 14. prosince 1917, č. 4790 M. E., které stanoví, že »za nemocenské a úrazové příspěvky a za členské legitimační poplatky ručí pokladně... solidárně manžel zaměstnavatele pokud se týče podnikatele, ve společné domácnosti žijící. Taktéž ručí solidárně za uvedené veřejné závazky z dělnického pojištění hlavní podnikatel za podpodnikatele...« Zmíněná norma nestanoví, že by hlavní podnikatel ručil kromě nemocenských a úrazových příspěvků a členských a legitimačních poplatků i za jiné závazky zaměstnavatele, na př. za náhradní povinnost, plynoucí ze zanedbání povinnosti přihlašovací podle § 12, poslední odstavec zák. čl. XIX/1907. (Nález Nejv. správ. soudu z 29. března 1926, č. 6588/26.)

K § 4 n. z. z r. 1888 ve znění zák. č. 268/19 k pojmu »zaměstnavatel«. Pojistné příspěvky nemocenské za osoby zaměstnané na arcibiskupských statcích diecése olomoucké nelze předpisovati ústřednímu ředitelství arcibiskup statků v Kroměříži. Podle § 33 nem. zák. jest zaměstnavatel zavázán platiti pojistné příspěvky za osoby jím zaměstnané podléhající nemocenské pojistné povinnosti. Kdo je zaměstnavatelem stanoví § 4 n. z. ve znění novely z 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. (jenž vzhledem k období příspěvkovému od roku 1919 do roku 1922 v tomto sporném případě jediné přichází v úvahu), jenž stanoví: »Zaměstnavatelem podle tohoto zákona jest osoba, na jejíž účet jest provozován podnik nebo hospodářství.« Může tedy zaměstnavatelem býti jen »osoba«, t. j. subjekt způsobilý býti středem práv a závazků, čili subjekt, mající způsobilost právní (osobnost). O takovéto osobnosti nelze mluvíti u ústředního ředitelství arcibiskupských statků, poněvadž je lze považovati jen za soubor administrativních zařízení, sloužící správě arcibiskupského jmění, ale nikdy za osobu, která by mohla býti samostatným subjektem práv a právních závazků. Pak ovšem nedostává se předpokladu pro použití §§ 4 a 33 n. z. na zmíněné ředitelství, protože toto nemůže býti pokládáno za zaměstnavatele ve smyslu cit. § 4 n. z. (Nález Nejv. správ. soudu z 9. dubna 1926, č. 7558/26.)

§§ 31, 32 a 33 n. z. neplatí na zapsané pokladny pomocné. Zákon neukládá zaměstnavateli vůči pomocné pokladně povinnost ohlašovací, jak ji stanoví §§ 31 a 32 n. z. Tyto paragrafy týkají se podle svého zařazení do oddílu II. nemocenského zákona a podle jeho nadpisu okresních nemocenských pokladen a není normy, jež by ustanovení ta byla vztáhla na zapsané pokladny pomocné, zejména není takového ustanovení v zákoně o zapsaných pomocných pokladnách z 16. července 1892, č. 202 ř. z. Naopak plyne z § 60 zákona nemocenského ze dne 30. března 1888, č. 33

ř. z. (nyní již v rámci nemocenského zákona zrušeného čl. XXV. zák. č. 268/1919), jenž podle § 7 prve citovaného zákona je směrodatným pro úpravu stanov zapsaných pomocných pokladen, že na pomocné pokladny, stejně jako na spolkové pokladny, neplatí §§ 5 a 9, jakož i předpisy II., III. a IV. oddílu cit. nemocenského zákona, tudíž ani §§ 31 a 32, zařazené právě do oddílu II. n. z. Ve stížnosti není přímého tvrzení, že by tu bylo přihlašovací povinnosti § 31 a že by regresní nárok pokladny byl vyplynul ze zanedbání této povinnosti přihlašovací, nýbrž stížnost hledí sporný nárok pokladny odůvodnití touto úvahou: »Je-li zaměstnavatel, který nedostojí přihlašovací povinnosti ohledně dělníka podléhajícího nemocenskému pojištění, zavázán nahradit pokladně veškeren náklad, který podle zákonných nebo statutárních předpisů učinila na osobu nepřihlášenou nebo přihlášenou teprve po onemocnění, pak je zajisté podle § 32 n. z. uznati povinným náhradou i takového zaměstnavatele, kterýž, aniž k tomu byl nucen, přes to zaměstnance nebo služebnou osobu k nemocenskému pojištění přihlásil, když osoba ta byla již nemocna, a to vědomě a s úmyslem, aby náklady nemoci přesunul na pokladnu.« Tím zřejmě míní, že zaměstnavatele, který vědomě přihlásí nemocného zaměstnance, aby náklady nemoci převalil na pokladnu, stihají podle § 32 stejné následky jako onoho, jenž přihlašovací povinnosti nedostál. Těmito vývody, jež se zabývají výkladem § 32, nemohl se nejvyšší správní soud zabývat, poněvadž v konkrétním případě, hledě k předchozím úvahám, se nedostává podkladu pro interpretování § 32 po stránce materielně právní, když vysloveno, že § 32 na sporný případ vůbec se nevztahuje. Ježto pak stížnost kromě § 32 neuplatnila jiného právního pramene pro svůj sporný nárok, nelze shledati nezákonným, když žalovaný úřad odepřel sporný případ posouditi podle tohoto § 32 n. z. (Nález Nejv. správ. soudu ze 4. června 1926, č. 6590/26.)

K § 1 úr. zák. K pojmu »závodový úředník«. Úředníci zaměstnaní při projektování staveb podléhají úrazovému pojištění, jsou-li závodovými úředníky. Ne všichni úředníci podniku, podrobeného úr. pojištění, jsou pojištění proti následkům úrazu, nýbrž jen závodoví úředníci, t. j. ti, kteří vykonávají z povolání úkony, jež je přivádějí do styku s technickým zařízením podniku. Této kvalifikace nepozbývají však tím, že toto zaměstnání jejich v závodě samém není výhradné, nýbrž jen občasné. (Nález Nejv. správ. soudu z 11. května 1926, č. 10.354/25.)

K § 1, odst. 4. a 5. úr. zák. Úrazové pojištění lesního podniku (okružní pily). Nezbytnými předpoklady úr. pojistné povinnosti jsou podle cit. ustanovení jednak skutečnost, že se v lesnickém podniku používá silostroje, jednak že tento silostroj náleží k zařízení podniku. Okružní pila sama o sobě však silostrojem, t. j. hnacím přístrojem, není, nýbrž je podle povahy věci strojem, který se hnacím přístrojem teprve v pohyb a činnost uvádí, tedy používání zvláštního hnacího přístroje (silostroje) předpokládá. (Nález Nejv. správ. soudu z 18. května 1926, č. 10.517/26.)

K § 31 úr. zák. Byla-li bratrská pokladna o spolupůsobení podle cit. ustanovení pořádána, jest úr. pojišťovna ze zákona samého povinna nahraditi hotová vydání a odměnu za obstarání styku v § 31, odst. 1, cit. zák., bez ohledu na to, zdali náhradu a odměnu slíbila čili nic. Stykem